

ΤΟΣΟΝ ΚΑΙΡΟ

Τόσον καιρό ποῦ τριγυρνᾷς στῆς ξενητειᾷς τὰ μέρη
Πόσο σ' ἐπεθυμήσαμε ἕνας θεὸς τὸ ξέρει!

Τώρα καθέννας ἀπὸ μᾶς τὰ χέρια του ἀνοίγει

Καὶ σὲ προσμένομ' ὅλοι μας μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Κι' ἂν δὲν μᾶς φέρῃς Ἡπειροὺ καὶ Θεσσαλίαν ἀκόμα,

Κἂν φέρε μας κυνήγι.

De Kock

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὅταν οἱ Εὐρωπαῖοι θέλουν νὰ στιγματίσουν καμμίαν
πράξιν συμπολιτῶν αὐτῶν λέγουν συνήθως : Εἶναι ἀνταξία
Ζουλοῦ ἢ ἀνταξία Ἐρυθροδέρμου.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ καταφεύγουν εἰς τό-
πους ἀγρίων. Εἶναι ἀρκετὸν ἂν εἴπωσιν : Εἶναι πράξις ἐλ-
ληνική.

Μετὰ τοὺς ἐν μακαρία τῇ λήξει Λογγόπουλον καὶ Νικο-
σίαν τὴν ἐργολαβίαν τοῦ Θεάτρου ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἔχει ἡ
Διεύθυνσις τοῦ Σιδηροδρόμου. Ἡ μεγαλόσχημος ὁμογενὴς
αὐτῇ διεύθυνσις ἀπεδείχθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας
πολὺ λογγοπουλιωτέρα τοῦ Λογγοπούλου. Ἄν ἡ ψυχὴ αὐ-
τοῦ ἐκολλήθη εἰς τὰ χρήματα τῶν ἠθοποιῶν, ἡ ψυχὴ τῆς
Ἐταιρίας ἐκολλήθη εἰς τὸ χρῆμα τοῦ δημοσίου. Εἶναι πολὺ
δημοσία ψυχὴ.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἠπάτα τὸ δημοσίον ὑποσχομένη τὸ
πρῶτὸ Λασσάλ καὶ τὸ βράδυ παρουσιάζουσα τὸν Μασκερόνην
ντυμένον γυναίκεα καὶ παίζοντα τὴν πριμαδόναν.

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸ παι-
γνίδι αὐτὸ ἠύξησε καὶ τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου εἰς 1,90 πα-
ρανόμως, κακοήτως, ἀρπακτικῶς. **I κ' 90**, καὶ ὅταν ἦνοι-
ξεν ἡ σκηνὴ εἶδιδε μόλις δέκα λεπτῶν *La fille du Tambour-
Major*, ὡς νὰ ἦτο ἡ Θεατρικὴ Ἐταιρία ῥήτωρ Κώστας καὶ
τῆς ἐζήτησαν δεκάρικον λόγον.

Ἄλλὰ τί Ἕλληνες! Ὡς νὰ τοὺς ἔπαιρνε ἡ Ἐταιρία τὰ
Ἰωάννινα. Μὲ τί ἡρωϊσμὸν ὑπερασπίσθησαν τὴν μία κ' ἐνε-
νήντᾶ των.

Ἡ κυρία Λασσάλ ἠδιαθέτει. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἔπα-
σχε πυρετόν. Αὐθημερόν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ ἱατροῦ Μπα-
λάνου ἄφθονον δόσιν κινίνης. Ἐπρόκειτο νὰ ἀγγελθῇ τοῦτο
εἰς τὸ κοινόν. Ἄλλὰ τὸ ἡρωϊκὸν κοινόν εἰς πάντα ἐξερχό-
μενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἀπεσταλμένους
τῆς Περσίας ζητοῦντας : Γῆν καὶ ὕδωρ! Ἡ ἀπάντησις ἦτο
σπαρτιατικὴ. Γῆν καὶ ὕδωρ ; Ὅχι! *La premiere!*
(Acte δηλαδή!) *Toute la piece!*

Οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν! Καὶ ἡ Λασσάλ ὠχρὰ, ἀσθενής,
χωρὶς φωνὴν, σχεδὸν τρέμουσα ἐκ ῥίγους πυρετοῦ, ἐτραγοῦ-
δει ὡς θὰ ἐτραγοῦδει ἀπέναντι Καννιβάλων, οἷτινες θὰ τῇ
ἠπεύλουν :

— Τραγοῦδα ἢ θὰ σὲ φάμε.

Οἱ Ἕλληνες ἐτρωγὰν προχθὲς τὸ εἶδωλόν των.

Λένε ὅτι ὁ κ. Brouette προσέβαλε τὸ δημοσίον στρέψας τὰ
νῶτα διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνήν. Ἡμεῖς ἐνομίσαμεν
ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ φυσικὴ ὁδὸς τῆς εἰσόδου. Δὲν ἐπιμένομεν
ἐν τούτοις εἰς τὴν γνώμην μας, διότι ἡμεῖς μπορούμε νὰ
ἐκλάβωμεν τὴν Παναγίαν δι' Ἡγουμένισσαν καὶ νὰ τῆς χα-
ριεντιζώμεθα. Ὁ κ. Brouette καθήκον ἔχει νὰ διαψεύσῃ δη-
μοσίως ὅτι προσέβη εἰς κίνημα προσβλητικὸν τοῦ κοινοῦ.

Ἄλλὰ τὰ συρίγματα καὶ ἡ ἀποτρόπαιος πεντάρα ἦσαν
σχεδιασμένα πρὸ τῆς παραστάσεως διὰ λόγους μωρούς. Ἡ
ἀστυνομία ἣτις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσο-
δὸν εἰς κτήνη ἐκεῖ ὅπου συνέρχονται ἄνθρωποι ὀφείλει τοῦ-
λάχιστον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἐργολάβους τὴν κατασκευὴν
σταύλου ἀντὶ τῆς πλατείας διὰ νὰ τοποθετῶνται αὐτοὶ οἱ
ἄνθρωποι.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

I.

Ἐστῆς Ἀφροδίτης τ' ἄγαλμα εἴκοσι χρόνια χάνει.

Ἐτέλειωσε· καμάρωνε· ἔξαφνα πέφτει σπάνει.

Ἐκλαψε· ἔπειτ' ἀρχινᾷ μὲ δακρυσμένα μάτια

Ἐγγελοῦδάκια κ' ἔρωτες νὰ κἀνῇ τὰ κομμάτια.

Ἐστὸν ἔρωτα ἠθυσίασα κ' ἐγὼ τὰ ὄνειρά μου,

Τὴν τύχη μου, τὴν νεότητά μου, τὸ αἶμα, τὴν καρδιά μου.

Μὰ τώρα, ποῦ τὸν ἔκανε μία κόρη κομματάκια,

Τὰ μᾶζωξα καὶ θλιθερὰ τὰ κἀνω τραγοῦδάκια.

II.

Εἶν' ἔμορφη καὶ κρύβεται! Ἐστὸν δρόμο πάντα βγαίνει

Μὲ σκέπη ὄχι μὲ κλωστή μὲ ὄχνη καμωμένη,

Ποῦ φαίνονται δὲν φαίνονται τὰ δροσερὰ τῆς κάλλη.

Μὰ εἶναι πειὸ γλυκὸ τὸ φῶς κλεισμένο ἔστο κρυστάλλι.

Μὲ ἀγαπᾷ καὶ κρύβεται. Ἐὰν κάθωμαι σιμὰ τῆς

Μὲ γέλοια καὶ καμώματα σκεπάζει τὴν καρδιά τῆς,

Καὶ πνίγει τὸν ἐρωτικὸ σκοπὸ, ὅπου τῆς ψάλλει.

Μὰ εἶναι πειὸ γλυκὸ τὸ φῶς κλεισμένο ἔστο κρυστάλλι

Νίκος.

PENSEE.

La femme dispose, le philosophe suppose, le financier
impose, le tribun pose et le soldat s' expose.

X.